

Estimada noia dels ulls verds,

Escric pausadament sobre el blanc immaculat del paper les paraules que de ben segur mai et diré, si bé en algun racó de la meva fantasia potser les llegiràs, quan la vergonya que se'm menja renunciï del seu propòsit arrelat per la incertesa del teu sentir, per la por d'una riota o pel desencís d'un rebuig dolgut.

Sóc el lladre furtiu de les mirades que els teus ulls verds escampen pels passadissos amples, de terres cruixents i murs de lletres endreçades, a la recerca del coneixement. Uns ulls verds que, al meu entendre eixelebrat, em parlen en una llengua que no és la meva però que lluito per llegir. Uns ulls verds de tardor que s'amaguen entre els flocs dels teus rínxols quan et capbusses càlidament entre les olors d'un llibre obert al teu davant.

El teu rostre, objecte del meu desig i admiració, sovint desapareix entre les teves mans acurades i sense rastre d'esmalt, però és aleshores que abaixo les parpelles i deixo que les aromes del teu cabell esponjós arribin fins a mi. Arriben com l'oreig vora la mar i m'impregnen els sentits que es desboquen en un somni del que no paga la pena despertar.

He caçat algun somriure d'esperança quan tímidament faig per creuar-nos en les lentes passejades que solquen la descoberta entre prestatgeries a la gàbia de les lletres i sense ni tan sols gosar de fregar la roba que s'arrapa al teu cos. Un cos bonic certament que no seria l'ànima que t'estimo sense el verd que em va captivar el primer instant que vaig viure d'il·lusió.

Les meves mancances viuen a la ciutat del silenci i l'espai amic entre la immensitat de les obres que ens acullen és el meu refugi on la meva llengua no destorba les oïdes de ningú. Les llargues taules de fusta vella no són pas la frontera que voldria traspasar, doncs per veure si tu, la musa de les meves fantasies m'allarga la mà, no em calen els signes dels temps sinó els de les meves mans per compartir plegats l'aprenentatge. Tot

i no saber el teu nom encara, l'escric en un núvol imaginari amb la dansa dels signes
que voldria ensenyar a la noia dels ulls verds que em roba les hores de son.

I sí a la fi llegeixes aquestes lletres, sóc el noi que potser per a tu mai no t'ha dit ni bon
dia en veu baixa però que no ha deixat de mirar els teus ulls verds.

Janes XVII